Romanoslavica vol. XLVI, nr. 1

SĂ CUNOAŞTEM SLANGUL LIMBII RUSE

Alexandra DANILOV

Сегоднешнему изучающему русский язык человеку необходима ознакомление с ненормативной лексикой, с русским сленгом.

Он проник почти во все сферы употребления русского языка, его безусловно встречаем в передачах по радио и телевидению, на страницах газет, в художественной литературе и в любой непринуждённой речи насителей русского языка, а даже в публичных выступлениях.

Для комплексного понимания русской культуры, общества и менталитета, изучение сути, причины и среды появления русского сленга, необходимы.

Под сленгом понимается ненормативный пласт современного русского языка, широко употребляемого, в ситуациях непринуждённого общения всеми, независимо от возраста, образования или социального статуса.

Сленг не отражает пониженную культуру или какую-нибудь социальную группу, он принадлежит всем. Его сутью является выражение эмиций, досады или протеста, иронии, шутки вечно живыми, актуальными словами. В нём силен игровой компонент, а его функция – это естественная человеческая потребность расслабиться, пошутить, творить, выйти из рамках ежедневной строгости или напряжения.

В последнем понимании этого термина нет отрицательных коннотаций.

Ключевые слова: Сленг, арго, «общий жаргон», ненормативная лексика, распространение, формирование слов, иностранные заимствования, семантика, функция сленга, необходимость изучения, русский менталитет.

Acest titlu este o invitaţie de a face cunoştinţă cu un univers lingvistic fascinant, uimitor de prezent în cele mai fireşti convorbiri ale nativilor de limbă rusă, în presa, emisiunile televizate şi literatura rusă, ba chiar în discursurile oamenilor politici[1].

Dacă, în mod verbal, cuvinte din afara normei sunt folosite cu dezinvoltură, mai ales în cadru informal, în scris, asemenea cuvinte apar între ghilimele, ca o

[1] Într-un dicurs din septembrie 2009, preşedintele Federaţiei Ruse, Dmitri Medvedev, felicitându-i pentru rezultatele obţinute pe cei din domeniul ştiintelor exacte, a spus „ ...но это не значит, что гуманитария должна расслабиться и курить бамбук”.

BDD-A24153 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)

conştientizare a apartenenței lor unui alt mediu, însă se observă şi cuvinte ce apar în mod constant fără ghilimele: *шмотки* (țoale), *общага* (cămin studențesc), *коммуналка* (apartament comunal), *понтовый* (cu fițe), *на халяву* (pe de-a moaca), *клёвый*, *класс*, *кайф* etc. Utilizarea slangului a devenit o normalitate, el este prezent în aproape toate sferele limbii.

În spațiul rus există denumiri diferite ale limbajului din afara normei: a*рго, жаргон, сленг, условный язык, феня, блатная музыка, социальный диалект, ненормативная лексика* etc. Aceşti termeni nu sunt întotdeauna clar diferențiați nici măcar de către lingvişti, întrucât apar reale interferențe şi contradicții între ei. În plus, percepția pe plan mondial a celor de proveniență străină este influențată de accepția lor în diferite țări.

Există totuşi, şi în lingvistica rusă, ideea conform careia termenul de slang nu ar avea conotații negative şi, spre deosebire de argou şi jargon, care indică oarecum vulgaritatea sau specificitatea socio-profesională, slangul pare a indica numai nonconformismul şi noutatea limbajului. Slangul nu reflectă deloc lipsa unei educații, el este pura manifestare a dezinvolturii, destinderii şi libertății de creație manifestate în plan lingvistic. Şi oamenii eruditi, în cadru informal folosesc sau creează slang (argoul familial, de exemplu) sau cel puțin în mod pasiv, îl cunosc.

Slangul este propriu unui fond comun al vorbirii cotidiene a tuturor oamenilor, indiferent de vârstă, statut social, nivel de educație sau profesie. Aşadar, din nebuloasa lexicului din afara normei, existent, de altfel, în mai toate limbile, se diferențiază un strat ce include elemente din toate categoriile limbajului neliterar şi formează ceea ce Ermakova, Zemskaia, Rozina au numit, în cartea intitulată sugestiv *Слова, с которыми мы все встречались* (Cuvinte cu care toți ne-am întâlnit), *общий жаргон* (jargonul comun).

Alți cercetători (V. Elistratov, T. Nikitina) evită o diferențiere a termenilor ce denumesc lexicul neliterar, considerându-i mai mult sau mai puțin egali. Marii lingvişti ruşi Larin, Lihaciov, Vinogradov au folosit termenul de argou, cel de slang fiind recent în lingvistica rusă.

Ceea ce considerăm a fi cu adevărat interesant de analizat este motivul apariției acestui fenomen fascinant, formarea sa în medii colective, tinere, tensionate sau active, preponderent masculine şi urbane.

În decursul istoriei s-a constatat o abundență în crearea argoului în perioadele de tensiune socio-politică: în anii ’20 ce au urmat Revoluției Bolşevice, în anii ’50 -’60, perioada „dezghețului” inițiat de Hruşciov, în anii ’80 -’90, când se constată o explozie atât în evoluția slangului, cât şi în cercetarea acestuia. Odată cu desființarea cenzurii, influența slangului asupra maselor se realizează atât de jos, din straturile mai joase ale societății, cât şi de sus, din literatură, discursurile oamenilor politici şi vocabularul jurnaliştilor.

Prin anii ’50 apar aşa numiții *стиляги*, (de la cuvântul *стиль* – stil) membrii unei

BDD-A24153 © 2010 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)

subculturi tinere ce aveau ca etalon modul de viaţă american, caracterizaţi printr-o ţinută şi atitudini nonconformiste, sfidătoare ale modului de viaţă sovietic şi printr-un slang propriu.

Perioada lagărelor şi-a spus cuvântul asupra zestrei lingvistice a ruşilor de astăzi, atât prin literatură (Soljeniţîn, Varlam Şalamov), cât şi prin contactul direct al foştilor deţinuţi, reprezentanţi ai tuturor claselor sociale, cu cei din afara lagărelor. Asta explică oarecum deschiderea adulţilor ruşi de astăzi în privinţa utilizării slangului.

Dacă ne gândim la limbajul vechilor meşteşugari şi al micilor negustori, aşa numitul *офенский язык* de unde astăzi – *феня,* denumire dată limbajului hoţilor, observăm funcţia sa de comunicare între cei apropiaţi, de împărtăşire a problemelor şi a eventualelor taine ale meseriei. Unul dintre importanţii cercetători ai limbajului „ofenilor" a fost Vladimir Dal'.

Limbajul hoţilor, al drogaţilor sau al puşcăriaşilor apare ca o revoltă împotriva sistemului sau a propriei lor situaţii.

Slangul din vorbirea tinerilor, artiştilor, sportivilor, a celor din domeniul calculatoarelor (domeniul actual cel mai prolific în crearea slangului) etc. reflectă capacitatea creatoare a tinerilor, dezinvoltura, umorul.

Considerăm că o cauză şi o funcţie reală a slangului este aceea a comicului, a ironiei şi a detensionării. În cazul tinerilor mai poate însemna epatare, însă o accepţie a argoului ca limbaj secret, având scopul de a nu fi înţeles de cei din jur (definiţie întâlnită încă în dicţionarele actuale) o considerăm depăşită. Dacă o asemenea funcţie a existat (în cazul alchimiştilor, de exemplu), în evoluţia ulterioară a societăţii aceasta s-a diminuat până la dispariţie.

Cercetătorul rus D. Lihaciov demonstra, în articolul său *Черты первобытного примитивизма воровской речи* (Trăsături ale primitivismului incipient în vorbirea hoţilor)[1], inutilitatea unui limbaj secret în vorbirea hoţilor. Un asemenea limbaj mai degrabă ar trăda. Este greu de crezut că, în vederea efectuării activităţii lor, hoţii au nevoie de vorbe, cu atât mai puţin de unele neobişnuite, neînţelese de eventuala victimă. Ar folosi eventual cuvinte uzuale, cu un anumit sens, pentru a nu da de bănuit. Răufăcătorii creează acest limbaj în momente de relaxare şi amuzament, ca o necesitate firească de detensionare.

În situaţiile şi perioadele de instabilitate, tensiune, disconfort şi nemulţumire, protestul şi nevoia de acţiune a omului se manifestată şi în limbaj. Cinismul şi umorul apar din subconştient, ca un refugiu, ca o reacţie de autoapărare a organismului, iar efectul antistres al râsului este cunoscut din antichitate. Este prototipului *Ospăţului în timp de ciumă*.

Un alt aspect observat de Lihaciov este o anumită accepţiune magică primitivă a hoţilor vizavi de realitate: «неудачно, не вовремя сказанное слово может навлечь

[1] *Apud* V.S. Elistratov, *Толковый словарь русского сленга* Moscova, AST-PRESS, 2009, p.9.

BDD-A24153 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)

несчастье, провалить начатое дело»[1] (un cuvânt spus într-un moment nepotrivit poate atrage ghinionul, poate strica lucrul început). Tot în acest scop, în lumea răufăcătorilor, cuvintele obişnuite erau înlocuite cu unele argotice, existând şi subiecte tabu, despre care nu se putea vorbi nici în argou. În această privinţă argoul acestora se aseamănă cu limbajul vânătorilor, al ostaşilor sau al reprezentanţilor altor profesii legate de risc[2].

Există o abordare a slangului conform căreia acesta reprezintă ceva rău, ce nu ar trebui studiat. Deja, de mai bine de un deceniu, se constată atitudini pro şi contra sa, se ridică problema caracterului său pozitiv sau negativ. Având însă în vedere faptul că argoul este o parte inseparabilă a societăţii, o parte ce a existat şi va exista odată cu societatea, acesta reprezintă un valoros material de studiu al acesteia, din punct de vedere cultural, lingvistic, psihologic, etnologic şi social, chiar dacă deţine elemente negative.

Slangul reflectă, desigur, anumite laturi ale societăţii, rele în sine: acte reprobabile, victime ale propriilor vicii, emoţii negative, vulgarităţi etc., însă, pe plan lingvistic, slangul este eliberare şi creaţie. Răul nu se află în limbă, ci în societate. Dacă exprimă un rău, acesta este dincolo de cuvinte. Pe de altă parte, se constată noua preferinţă lingvistică a epocii contemporane, aceea a unei exprimări mai dure, uneori grosolane şi reflectarea agresivităţii sociale generale în limbaj: „какова жизнь, таков и язык этой жизни”[3] (după cum e viaţa, aşa e şi limbajul ei).

Un titlu sugestiv al unei cărţi despre argou este *Gustul lingvistic al epocii*, a lui V.G. Kostomarov (Языковой вкус эпохи, Sankt-Petersburg, 1999). Perceperea şi înţelegerea unei epoci, a fiinţei umane şi a evoluţiei societăţii prin prisma limbii şi, implicit, a argoului, este de o categorică valoare.

Interesul pentru argou este un alt aspect ce merită analizat. Acesta începe să fie studiat prin 1917, urmând ca cercetările în domeniu să fie interzise pe la mijlocul anilor ’30. În anii ’80-’90 slangul cunoaşte un *boom* atât în privinţa dezvoltării sale, cât şi a cercetării.

Este posibil ca, într-o măsură considerabilă, amploarea fenomenului argotic să fie un mit. O lume amplificată de scriitori, ce, reflectându-se în realitate, se amplifică într-adevăr. Dicţionarele de argou sunt realizate, în mare parte, pe baza materialelor oferite de literatură şi presă şi conţin între 12.000 până la 20.000 de cuvinte! Scriitorul Vasili Sukşin spunea, prin anii ’60: «Тут – странное дело: в литературе стало модой, в жизни – всё не так»[4] (în literatură a devenit o modă, în viaţă nu este aşa).

Şi totuşi, argoul există. Indiferent de ceea ce se scrie sau se inventează pe seama lui, el trăieşte nestingherit printre noi toţi, într-o măsură mai mică sau mai mare, indiferent în ce mediu ne-am afla. Numeroase cuvinte, precum *трудоголик*, *штуковина*, *химичить*, *по блату*, *липовый* (fals), *тусовка* (petrecere, distracţie),

[1] http://www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/lingvistika/ARGO.html#1008582-L-106
[2] ibidem.
[3] L.P. Krîsin, http://www.philology.ru/linguistics2/krysin-00.htm
[4] *Apud* V.S. Elistratov, *Толковый словарь русского сленга*, Moscova, AST-PRESS, 2009, p. 9.

BDD-A24153 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)

разборка (clarificarea unor neînțelegeri), *врубиться* (a pricepe), *задолбать*, *заколебать* (a enerva), *голубой* (homosexual), *балдеть*, *левый*, *шизанутый*, *квасить* (a bea), *отрубиться* şi multe altele fac parte definitiv din vocabularul oricărui vorbitor de limba rusă. Au devenit „indispensabile". Nuanța lor semantică şi coloritul nu pot fi înlocuite prin limba literară, aşa încât, treptat, acestea devin parte a limbii literare.

O parte considerabilă a materialului argotic al limbii ruse o constituie împrumuturile din alte limbi şi temele naționale. Uneori, deşi se constată un număr semnificativ de împrumuturi din anumite limbi, temele referitoare la popoarele acelor limbi sunt aproape inexistente (de exemplu, tema fino-ugrică), sau invers, de exemplu, apare tema africană, însă împrumuturile sunt doar imitații: *тумба-юмба* (african, negru)[1].

În Rusia secolulului al XIX-lea, jargonul aristocrației conținea, preponderent, elemente englezeşti şi franțuzeşti, cel al țăranilor şi al meşteşugarilor – elemente turcice şi fino-ugrice, cel al micii burghezii – elemente franțuzeşti şi nemțeşti, iar argoul răufăcătorilor, elemente țigăneşti[2].

În secolul al XX-lea predomină tema Caucazului şi elementele italieneşti, tema franțuzească trecând în plan secund. La fel, tema karelilor[3] (чухонцы), preponderentă în secolul al XIX-lea este înlocuită, în secolul al XX-lea, de tema tătarilor, a Asiei Centrale şi a ciukcilor.

În argoul limbii ruse găsim împrumuturi din toate limbile fino-ugrice, mai cu seamă din limbile Republicii Mordovia (mokşa şi erzia) din limba mari[4](de câmpie şi de munte), din limba udmurtă[5], kareliană şi finlandeză. Împrumuturile din limbile komi[6] (komi-permiak şi komi-zîrian), din maghiară şi estonă sunt mai reduse[7].

În literatura memorialistică a secolului al XIX-lea găsim numeroase elemente finlandeze în jargonul petersburghez. Asemenea elemente persistă şi astăzi, de exemplu, *юкс*, de la finlandezul *uksi* (unu), înseamnă rublă[8].

Un element particular al temei naționale în argou îl reprezintă imitarea accentului specific diferitelor popoare (estonieni, gruzini, țigani, evrei).

Majoritatea împrumuturilor din limba ebraică în argoul rus au fost proprii, inițial, vorbirii hoților. Cele din limba idiş, au, desigur, influențe nemțeşti. Pe lângă elementele lexicale şi fonetice (accentul), influențele evreieşti în argou sunt redate şi sub aspectul

[1] Elistratov, *op.cit.*, p. 641-642.
[2] *Idem,* p.642.
[3] Popor fino-ugric din regiunea Republicii Karelia.
[4] Limba vorbită în republicii Mari El, situată în regiunea Volga-Viatka.
[5] Limba vorbită în republica Udmurtia.
[6] Limbi vorbite în Republica Komi.
[7] Elistratov, *op.cit.*, p. 642.
[8] *Idem*, p. 643.

BDD-A24153 © 2010 Editura Universității din București
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)

deformărilor gramaticale. Un cuvânt frecvent în argoul orăşenesc actual este *мусор* (miliţian), de la evreiescul *musor* (indicaţie), apoi *muser* (pârâtor)[1].

Tema ţigănească este o temă frecventă în cultura rusă. În privinţa argoului, cercetătorii inventariază aproximativ 230 de cuvinte de influenţă ţigănească, din care 200 fac parte din argoul hoţilor[2] (ex: *шурить* – a fura). Ţigănismele însă nu sunt proprii numai argoului infractorilor, ci pătrund şi în anumite sfere ale lexicul orăşenesc: *чувак* (subst. tânăr), *хавать* (a mânca), *хавчик* (mâncare). Pe cât se pare, mai numeroase decât ţigănismele sunt, în argoul rus, doar împrumuturile turcice.

Interesant este faptul că în tradiţia aristocraţiei şi negustorimii ruse influenţa ţigănească în cultură are loc din partea aşa numiţilor „ţigani ruşi", din partea centrală a Rusiei, remarcaţi pentru bogaţia muzicală şi emoţională a cântecelor lor, spre deosebire de ţiganii din sud, al căror talent se remarcă în textul cântecelor.

În privinţa temei asiatice, argoul rus înregistrează numeroase cuvinte cu sens depreciativ (*чурка* (prost), *чёрт* (drac), *зверь* (animal) – asiatic, *вьет* – vietnamez, *енот* – „enot" – japonez (de la yen), *жёлтая сборка* (asamblare galbenă) – tehnică fabricată în Asia.

Elementele caucaziene sunt prezente în argou mai mult pe plan fonetic, decât lexical.

Turcismele reprezintă majoritatea împrumuturilor din alte limbi în argoul rus. Influenţele din această limbă sunt prezente, încă din secolele al XV-lea – al XVI-lea: *яман* – situaţie rea, neplăcută, în argoul vechilor meşteşugari şi negustori, *офени*. *Бардак* (dezordine, casă de toleranţă) este un cuvânt de provenienţă turcică folosit pe scară largă în prezent.

Un farmec aparte al argoului limbii ruse constă în împletirea, în cadrul său, a elementelor culturii vestice cu cele ale estului.

Împrumuturile din limbile franceză şi engleză sunt preponderente în argoul tinerilor, iar cele din limba germană, considerate a fi prezente în argoul rus încă din vremea lui Petru cel Mare, sunt întâlnite, cu precădere, în argoul meşteşugăresc, profesional, educaţional: *цукер* (zahăr), *блат*, *блатной* (cu relaţii sus-puse), *киндер*.

Împrumuturile din limba engleză sunt cele mai numeroase în argoul contemporan şi sunt în plină dezvoltare, mai ales în ceea ce priveşte tehnologia multimedia: *комп*, *флешка*, *залогиниться*, etc.

Mai sunt prezente, în argoul rus, cuvinte de influenţă italiană şi latinoamericană: *фазендор*, *фазенда* (casă la ţară), *чао-какао*.

În privinţa formării cuvintelor argotice, un rol important îl are sufixarea. Se remarcă un număr de sufixe specifice: *-ак*, *-ач*, *-як*, *-арь*, *-ага*, *-яга*, *-уха*, *-ник*, *-о*, *-шик*, *-чик* şi diverse sufixe diminutivale: *нормалёк*, *запростяк*, *братишка*, *очкарик*

[1] *Ibidem,* p. 644.
[2] *Ibidem*, p.645.

BDD-A24153 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)

(ochelarist), *ладушки* (OK), *хавчик* (mâncare), *шизик*, *телик, видик* (aparat video), *велик* (bicicletă), *алик* (alcoolic), *ужастик* (film de groază).

În multe cazuri, prin sufixarea diferită a aceleiaşi rădăcini, rezultă forme diferite ale aceluiaşi cuvânt sau familii de cuvinte: *бухарик*, *бухарь*, *бухать*, *алкашка*, *алкаш*, *алкарик*, *алканавт*, etc., toate însemnând 'alcoolic'.

Alteori, de la aceeaşi rădăcină se formează cuvinte cu sensuri diferite: *пофигизм* (indiferenţă), *пофиг*, *офигенный* (uluitor), *фигня* (chestie), *нафиг*, *фигого* (rău, *nasol*), *до фига* (mult).

Se mai obţin cuvinte cu sufix zero: *барахло*, *прикид* (îmbrăcăminte), *хрин*, *дрянь*, *прикол* (glumă), *облом*, *гад*.

De asemnea, se formează cuvinte noi prin trunchiere: *алк*, *преп*, *маг*, *азер*, *мерс*, *фак* etc.

Unele teme creează argou pe parcursul mai multor generaţii sau prin influenţe diferite, apărând, aşadar, numeroase sinonime: *мент*, *мусор*, *гаишник* (miliţian),/ *чувиха*, *тёлка*, *герла*, *фанера* (fată),/ *белый друг*, *белый дом* – *„*casa albă*", домик неизвестного архитектора* – căsuţa cu arhitect necunoscut, *тубзик* (toaletă),/ *капуста*, *баксы*, *зелёные*, *бабки*, *бабло* (dolari, bani).

Unele cuvinte din limba literară capătă, ca elemente argotice, alte sensuri: *деловой*, *крутой* (abrupt sau tare, cu sensul de şmecher), *костыли* (bastoane cu sensul de picioare), *чайник* (ceainic, cu sensul de începător, de la verbul *начинать-начать* – a începe), *капуста* (varză, cu sensul de bani, iniţial numai dolari, datorită culorii verzi), *тормоз* (frână, cu sensul de om încet la minte), *достать* кого-либо (a enerva pe cineva), *мочить* кого-либо (a uda; a bate pe cineva), *блин* (clătită, cu sensul de „fir-ar să fie"), *мыльница* (săpunieră, cu sensul de aparat foto cu acea formă).

Se poate constata că unităţile argotice pot fi formate din unul sau mai multe cuvinte sau pot constitui expresii: *сто пудов* (fără-ndoială), *по полной программе*, *крыша поехала* (a o lua razna), *пудрить мозги, вешать лапшу на уши* (a spune minciuni), *стоять на шухере/ на стрёме* (a sta de pază), combinaţii comice: *ля-ля-тополя*, *супер-пупер*, *ёлки-палки*, *аллес-нормалес*, sau chiar minidialoguri.

Numele proprii sunt, de asemenea, argotizate: *Никитос*, *Борян*, *Колян* (Nicolae-Kolia), *Димон*, *Ярик* (Iaroslav), *Татушки* (formaţia Tatu), Мерс (Mercedes).

Elementele de argou infracţional sunt foarte frecvente, dicţionarele specializate numărând circa 11.000 de astfel de termeni. Mulţi dintre aceştia au intrat în circuitul vorbirii obişnuite: *мент*, *базарить* (a vorbi), *пасть*, *редиска* (om rău, de neîncredere), *братан*, *гнать* (a minţi), *червонец*, *лопух* (neîndemânatic).

Cuvinte specifice jargonului tinerilor: *дискач* (discotecă), *музон*, *попса* (muzică pop), *понтёрщик*, *кецык* (puţin), *стипуха* (bursă studenţească), *по-любому*, *грузиться*, *париться* (a-şi face griji), *стрелка* (întâlnire), *по барабану*, *симпатяга*, *ныкать* (a ascunde), *водила*.

Este dificilă redarea, în traducere, a comicului şi a nuanţei semantice proprii

BDD-A24153 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)

argoului rus, fiind cunoscută specificitatea umorului fiecărui popor şi a elementelor culturale naţionale ce o determină. Anumite jocuri de cuvinte sau un sens de moment, indus de context, al unui cuvânt, pot fi dificil de redat în altă limbă, în alt context cultural.

Mai trebuie menţionat faptul că mulţi dintre termenii argotici nu au un sens unic şi strict, existând definiri diferite ale lor chiar în dicţionarele specializate. Contextul este de multe ori esenţial în înţelegerea corectă a enunţului.

Poetul-bard Vladimir Vîsoţki introduce în cultură ideea argoului marginal ca valoare expresivă, poetică, Maiakovski şi-a creat un argou propriu, expresii din operele unor scriitori precum Bulgakov, Iosif Brodski, Venedikt Erofeev, Osip Mandelştam, Serghei Dovlatov, Daniil Harms, Ilf şi Petrov sau expresii argotice din filme deschid cititorului o lume culturală complexă.

Cunoaşterea slangului, pentru cei ce studiază limba rusă, se dovedeşte a fi o necesitate certă, având în vedere contactul lor nemijlocit cu presa, literatura şi vocabularul cel mai firesc al vorbitorilor nativi, presărate în mod cert şi tot mai frecvent cu elemente de slang.

Universul argoului este unul fascinant, atipic, viu şi antagonic. Pe de o parte, există argoul ezoteric (al alchimiştilor, al *ofenilor*), pe de altă parte există argoul comun. Unele cuvinte persistă în vocabular sute de ani, altele mor imediat ce au fost create.

Materialul argotic este reînnoit aproape în totalitate, în aproximativ cincizeci de ani. Cu toate acestea, argoul în sine rămâne acelaşi, este perceput întotdeauna ca inedit şi expresiv, îşi păstrează coloritul şi vitalitatea.

Bibliografie:

Anişenko, O.A., *Словарь русского школьного жаргона XIX века*, Moscova, OOO «Издательство Элпис», 2007

Elistratov, V.S., *Толковый словарь русского сленга*, АСТ-ПРЕСС, Moscova, 2009

Kveselevici, D.I., *Толковый словарь ненормативной лексики русского языка*, Moscova, Астрель-АСТ, 2005

Nikitina, T.G., *Молодёжный сленг – толковый словарь*, АСТ-Астрель, Moscova, 2009

Enciclopedia Krugosvet:
http://www.krugosvet.ru/enc/gumanitarnye_nauki/lingvistika/ARGO.html#1008582-L-106
http://www.philology.ru/linguistics2/krysin-00.htm
http://www.mapryal.org/vestnik/vestnik44/soc.shtml
http://russian.kiev.ua/material.php?id=9000598

BDD-A24153 © 2010 Editura Universităţii din Bucureşti
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.217.42 (2026-11-15 20:01:18 UTC)